

РЕШЕНИЕ

№ 249

гр. Бургас, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НЕВЕНА ИВ. КОВАЧЕВА

при участието на секретаря Жана Авр. Кметска
като разгледа докладваното от НЕВЕНА ИВ. КОВАЧЕВА Гражданско дело
№ 20232100100794 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Л. А. П., ЕГН ***** и Н. В. П., ЕГН *****, представлявани от своята майка и законен представител И. С. А., ЕГН *****, тримата с адрес: гр. В., ж. к. Ч., ул. М. № ***, ап. *, срещу „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Витоша № 89Б, представлявано от Коста Христов Чолаков и Бистра Ангелова Василева, за осъждане на ответното дружество да заплати на ищите следните суми: на ищеца Л. П. – 60000 лева, частично предявена от 80000 лева, а на ищеца Н. П. – 40000 лева, частично предявена от 60000 лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди (болки и страдания, психически и емоционален дискомфорт), последица от непозволено увреждане – ПТП, настъпило на 16.08.2022 г. на Републикански път II-73, при 76-ти км. с посока гр. Шумен - гр. Карнобат, причинена от С. А. А., водач на лек автомобил Тойота РАВ-4, рег. № В3557СА, както и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху двете частично предявени главници, считано от датата на уведомяване на ответника – 15.12.2022 г., до окончателното им изплащане.

Ищите чрез процесуален представител са изложили твърдения, че процесното ПТП е настъпило поради управление на лекия автомобил от водача Стоян Арнаудов с несъобразена с пътните условия скорост, при която автомобилът излязъл извън пътното платно и се блъснал в крайпътно

съоръжение. Ищците, които са били пътници в автомобила, са претърпели телесни увреждания, описани в исковата молба, с последвала хоспитализация и извършени операции. За водача на лекия автомобил е била сключена застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество. Ищците сочат, че в резултат от описаното ПТП са претърпели болки и страдания, емоционален и психологически дискомфорт, налагащ определяне на парично обезщетение за неимуществени вреди.

Моли се за уважаване на претенциите и присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Ответното дружество чрез процесуален представител е признало исковете по основание, но ги е оспорило частично по размер за горниците над 36000 лева и 28000 лева. Ответникът е оспорил твърденията на ищците, че не са възстановени от уврежданията, както и посочените от ищците начини за определяне на обезщетенията, включително и за понастоящем продължаващи и бъдещи страдания. Навел е възражение за съпричиняване на вредите от страна на двамата ищци, които са пътували в автомобила без или с неправилно поставен обезопасителен колан.

Моли съда да отхвърли исковете над признатите размери и присъди на ответника съдебно-деловодни разноски.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С определението на съда по чл. 146 ГПК съдът е приел за безспорни и е изключил от предмета на доказване обстоятелствата относно настъпването на процесното ПТП на 16.08.2022 г. на Републикански път II-73, при 76-ти км. с посока гр. Шумен - гр. Карнобат, причинено от С. А. А., водач на лек автомобил Тойота РАВ-4, рег. № В3557СА, застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност“.

Настъпването на ПТП се установява и от констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 15 от 16.08.2022 г., в който е описано, че на 16.08.2022 г. около 10:40 ч. по път II-73 Рижки проход, посока гр. Шумен – гр. Карнобат, 76-ти км е настъпило ПТП с участието на лек автомобил „Тойота Рав 4“, рег. № В3557СА, управляван от С. А. А., който е самокатастрофирал. Пътници на задната седалка са били Л. А. П. и Н. В. П.. Посочено е, че двамата са транспортирани до УМБАЛ – Бургас с автомобил

на спешна помощ, Л. П. с диагноза счупено бедро на десен крак, а Н. П. – счупено бедро на ляв крак. Като причина за ПТП е посочено, че водачът на автомобила при десен завой с несъобразена скорост с пътните условия е загубил контрол над управлението на автомобила и се е блъснал в крайпътно съоръжение (водосток) в дясно по посока на движението си извън пътното платно.

Видно от приобщени към делото писмени доказателства (епикриза от 22.08.2022 г., оперативен протокол № 976 от 16.08.2022 г., лист за преглед, епикриза от 09.04.2023 г. и др.) на името на Л. А. П. същият е с диагноза фрактура на дясна бедрена кост в диафизарната част, като му е направена операция с поставяне на два броя пирони, премахнати след осъществена втора операция на 07.04.2023 г. От представените медицински документи на Н. В. П. (история на заболяването, лист за преглед и резултати от изследване – рентгенография), се установява, че същият е с фрактура на ляво бедро.

Със заявление от адв. Димитров в качеството му на пълномощник на двете деца е изпратено уведомително писмо до застрахователя за настъпилото произшествие. На 06.01.2023 г. е изготвен отговор за липса на предпоставки за изплащане на обезщетение поради обстоятелството, че не са представени банкови сметки, открити в полза на двете деца.

Приета по делото е съдебна автотехническа експертиза, вещото лице по която е обяснило механизма на местопроизшествието. Посочило е, че в автомобила са пътували освен водачът, и И. А. на предната дясна седалка, а децата са били за задните седалки – отзад отдясно – Л. П., отзад отляво – Н. П.. Когато автомобилът се е намирал в участъка между с. Лозарево и с. Вълчин, някъде около 2 км. преди последното, пътят е преминавал последователно в ляв и след това в десен завой с радиус около 200 м. В най-острата част от този десен завой поради високата скорост водачът Арnaudов е усетил, че автомобилът занася наляво и се е опитал с рязко завиване волана надясно да го върне в дясната лента, но това е довело до загуба на напречната устойчивост на автомобила, той е напуснал пътното платно и се е ударил в стената на намиращия се на това място водосток. След извършване на математически изчисления вещото лице е установило, че критичната скорост

за преминаване на десния завой без странично занасяне не е следвало да превишава 87 км/ч. Още преди първия от двата завоя е имало поставен ясно видим пътен знак В26, ограничаващ максималната скорост на 60 км/ч, но водачът Арnaudов явно не се е съобразил с него. Скоростта му на движение при навлизането в този пътен участък е била най-малко 90 км/ч, т. е. по-висока от критичната и това обстоятелство е било предпоставката за възникналото ПТП. С действията си водачът е допуснал автомобилът да загуби устойчивост на пътя и след напускането му да се удари в бетонния водосток с всички последвали негативни за пътниците и самия автомобил последствия.

Вещото лице е посочило, че автомобилът се е ударил с предната си челна част в бетонния водосток, като в резултат от сблъсъка водачът и тримата пътници са били отгласнати напред. Пътниците са се ударили в части от интериора, които са се намирали пред тях – водачът се е ударил във волана, И. А. се е ударила в предното стъкло, двамата пътници на задната седалка Л. П. и Н. П. са се ударили в задната част на предните седалки.

Вещото лице е посочило още, че при липсата на безспорни доказателства относно обстоятелствата кои от пътниците са били с и без поставен обезопасителен колан намира, че единствено за пътничката отпред отдясно може да се предполага, че е била без предпазен колан. Двата пътника на задната седалка, които имат почти еднакви наранявания – счупване на бедрени кости, по всяка вероятност са били с поставени колани, защото при липсата на такива те биха получили наранявания по главата и торса, а такива в случая не са установени. Посочено е също, че малкото дете най-вероятно е било в детско столче, което не е било добре обезопасено, което е довело до придвиждане на тялото напред. Вещото лице е пояснило подробно как е стигнало до този извод. Посочило е, че нараняванията на децата са получени фактически от контакта на колената им със задната част на предните седалки, а самият удар са понесли бедрените им кости.

Прието е заключение на допусната съдебномедицинска експертиза, от което се установява, че в резултат от произшествието Л. е получил диафизарна фрактура на дясна бедрена кост, във връзка с което е транспортиран в УМБАЛ – гр. Бургас. Осъществена е открита репозиция на фрактурата с вътрешна фиксация на бедро с помощта на два еластични

пирона с диаметър 3,5 мм на 16.08.2022 г. Детето е ползвало патерици до 30-тия ден след операцията. След шест месеца след доказано костно срастване металната остеосинтеза е премахната на 07.04.2023 г. в УМБАЛ „Света М.а“ – гр. Варна. Н. е получил счупване на лява бедрена кост. Хоспитализиран е по спешност в УМБАЛ – гр. Бургас и е извършена закрыта репозиция без вътрешна фиксация на 22.08.2022 г. Носил е гипсова имобилизация около две седмици. След това детето е раздвижило крака си относително бързо.

Вещото лице е извършило клиничен преглед на Л. П., като е установило, че в момента детето се чувства добре и не споделя за ограничения в ежедневните си задачи. Участва в часовете го физически и спортува активно. Походката му е нормална без видими ограничения или накуцване. Движенията в съседните стави са в пълен обем – неболезнени. Останали са видими два белега от операцията.

Вещото лице е посочило, че в преписката няма данни Л. П. да е имал коланна травма, която се изразява в увреждане по ключицата, нараняване и натъртване на раменната и гръдната област, и се получава, ако пътникът е имал сложен колан. Затова счита, че той по-скоро е бил без колан.

При клиничния преглед на Н. В. П. вещото лице е установило, че походката му е нормална без видими ограничения или накуцване. Липсва оток или палпаторна болезненост в ляво бедро. Движенията в съседните стави са в пълен обем – неболезнени.

Вещото лице е посочило, че ишците са претърпели болки и страдания за не по-малко от три месеца след датата на процесното ПТП за Л. и около два месеца за Н.. За Л. оздравителният период е продължил не по-малко от три месеца, след инцидента е освободен от физическо възпитание за цяла учебна година и е отсъствал от училище от 15.09. до 15.10.2022 г. До средата на м. ноември е имал ограничение в движението на дясно коляно. Н. се е възстановил за около месец, като за този период не са отчетени затруднения.

Нито един от двамата ишци не е претърпял усложнения през периода на лечението си, не се установяват и остатъчни усложнения след лечението им. Вещото лице е посочило, че двамата са напълно възстановени и в бъдеще е малко вероятно те да търпят последствия от претърпените травми по време на процесното ПТП.

Съдът изцяло кредитира заключенията по приетите експертиза, доколкото са пълни, компетентно дадени и безпротиворечиви, а констатациите в тях се подкрепят от останалия събран по делото доказателствен материал.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Предявените иски са с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ и чл. 86 ЗЗД.

За да бъдат уважени исковите за главница, е необходимо да са налице няколко предпоставки: договор за застраховка „Гражданска отговорност“, настъпило застрахователно събитие, причинени от застрахования на трето лице вреди, причинно-следствена връзка между застрахователното събитие и вредите.

Съдът приема за доказано наличието на валидно застрахователно правоотношение към момента на увреждането между ответника и собственика на автомобила, управляван от причинителя на вредите Стоян Арnaudов. Полицата за сключена застраховка е валидна към датата на процесното ПТП, видно от справката в публичния сайт на Гаранционния фонд, този факт не е спорен между страните по делото.

На следващо място, за да се ангажира отговорността на застрахователя по чл. 432 КЗ, трябва да са налице предпоставките на чл. 45 ЗЗД за носене на деликтна отговорност от застрахованото лице, което е причинило вредите.

Не е спорно между страните, установява се и от събраните доказателства (констативен протокол за ПТП, съдебна автотехническа експертиза, съдебномедицинска експертиза), че на 16.08.2022 г. на Републикански път II-73, при 76-ти км. с посока на движение гр. Шумен - гр. Карнобат е настъпило пътно-транспортно произшествие, причинено от С. А. А., водач на лек автомобил Тойота РАВ-4, рег. № В3557СА, който е самокатастрофирал. Установява се посредством приетата автотехническа експертиза, че водачът на автомобила при десен завой с несъобразена скорост с пътните условия е загубил контрол над управлението на автомобила и се е блъснал в крайпътно съоръжение (водосток). Вещото лице подробно е анализирано механизма на произшествието и е посочило, че още преди

първия от двата завоя по пътя, по който се е движел автомобилът, е имало поставен ясно видим пътен знак В26, ограничаващ максималната скорост на 60 км/ч, но водачът Арнаудов явно не се е съобразил с него. Скоростта му на движение при навлизането в този пътен участък е била най-малко 90 км/ч, което обстоятелство е било предпоставката за възникналото ПТП. С действията си водачът е допуснал автомобилът да загуби устойчивост на пътя и да напусне пътното платно, вследствие на което се е ударил в бетонния водосток с всички последвали негативни за пътниците и самия автомобил последствия. Така водачът Стоян Арнаудов по непредпазливост е нарушил установени в ЗДвП правила за движение – чл. 20, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП. Съгласно Тълкувателно решение № 28 от 28.XI.1984 г. по н. д. № 10/84 г., ОСНК „Водачът на МПС е длъжен да съобрази скоростта на движението не само с примерно посочените от чл. 20, ал. 2 ЗДвП фактори, но и с всички други затруднения и препятствия в движението, произтичащи от пътните условия и ситуации, знаците, маркировката, психофизиологическото състояние на водача и всички други отрицателно действащи фактори”. Ето защо съдът намира за безспорно установена по делото вината на Арнаудов за настъпване на процесното произшествие. Този извод се налага от анализа на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност.

Останалите елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане се установяват по безспорен начин от събраните по делото доказателства – вредата за ищците по делото, изразяваща се в претърпени болки и страдания от нанесените телесни повреди (видно от приложената медицинска документация и експертиза), и причинната им връзка с виновното и противоправно деяние на виновния за настъпване на ПТП водач на лек автомобил. Не се оспорва от ответната страна, че пострадали от инцидента са именно Л. П. и Н. П.. Причинно-следствената връзка между деликта и претърпените вреди се установява от съдебномедицинската експертиза, в която е посочено, че описаните увреждания са в пряка връзка с настъпилото ПТП. Епикризите и листите за преглед, приложени по делото, са официални свидетелстващи документи и установяват факта на увреждането, което са претърпели пострадалите, и характера на разстройството на здравето им, както и проведеното лечение. Тези обстоятелства относно счупването на дясна бедрена кост на Л. П. и последваща оперативна интервенция и счупване на лява бедрена кост на Н. П., както причинени болка и страдания, се

установяват и от заключението по назначената и приета в настоящата инстанция съдебномедицинска експертиза.

По отношение на причинените на Л. П. вреди съдът приема за установено от цитирания доказателствен материал, че по спешност след пътнотранспортното произшествие е транспортиран в УМБАЛ – Бургас, където е хоспитализиран за 6 дни в ортопедично отделение. Естеството на диагнозата – фрактура феморис декстри, е наложила оперативна интервенция, изразяваща се във вътрешна фиксация на бедрото с помощта на два еластични пирона с диаметър 3,5 мм. В продължение на 30 дни се е придвижвал с помощни средства, отсъствал е от училище и е бил освободен от физическо възпитание за цялата учебна година. До средата на м. ноември е имал ограничение в движението на дясното коляно. След шест месеца, след доказано костно срастване, металната остеосинтеза е премахната. Изслушаното вещо лице е посочило, че в момента на клиничния преглед Л. се е чувствал добре, не е споделил за ограничения в ежедневните си задачи. Участва в часовете по физическо и спортува активно. Походката му е нормална без видими ограничения или накуцване, а движенията в съседните стави са неболезнени. Забележими са два постоперативни цикатрикса. Вещото лице е посочило, че за Л. П. оздравителният период е продължил не по-малко от три месеца след инцидента.

По отношение на детето Н. П. вещото лице е отбелязало, че по спешност след пътнотранспортното произшествие е транспортиран в УМБАЛ – Бургас, където е извършена закрыта репозиция без вътрешна фиксация. Видно от приложената епикриза, детето е престояло в болницата три дни в ортопедично отделение. Носил е гипсова имобилизация около две седмици. След това е раздвижило крака си относително бързо, като се е възстановило за около месец и не са отчетени затруднения. Болките и страданията са продължили около 2 месеца. При извършения личен преглед на детето вещото лице е установило, че походката му е нормална без видими органичения или накуцване. Липсва оток или болезненост в ляво бедро, а движенията в съседните стави са в пълен обем.

Заключението на вещото лице е, че предвид актуалното състояние на ищците и липсата на усложнения от лечението, двамата са напълно възстановени и в бъдеще малко вероятно е те да търпят последствия

от претърпените травми по време на процесното ПТП.

Относно размера на дължимото обезщетение за причинените неимуществени вреди съдът взе предвид всички доказателства по делото, доколкото размерът се определя по справедливост на основание разпоредбата на чл. 52 ЗЗД. Въпреки че ответникът не е оспорил исковете до размерите от 36000 лева за Лъчазар и 28000 лева за Н., съдът не е обвързан от това и следва да определи обезщетение до справедливия размер, вземайки предвид събраните по делото доказателства и предвид практиката на ВКС по сходни случаи. Справедливо обезщетяване по смисъла на закона означава да бъде определен от съда онзи точен паричен еквивалент на болките, страданията, неудобствата, емоционалните, физически и психически сътресения, нанесени на конкретното пострадало лице. Съгласно трайно установената практика на ВКС (Постановление на Пленума на ВС № 4/1968 г., Решение № 749/05.12.2008 г. по т. д. № 387/2008 г. на II т. о., Решение № 124/11.11.2010 г. по т. д. № 708/2009 г. на II т. о., Решение № 31/25.03.2014 г. по т. д. № 1203/2013 г. и др.) понятието справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД е свързано с преценката на обективно съществуващи конкретни обстоятелства, които при телесни увреждания биха могли да са свързани с начина на причиняване, характера на увреждането, произтичащите от него физически и психически последици, личността на пострадалия – възраст, неговото обществено и социално положение, среда и занятия. Понятието „неимуществени вреди“ включва всички онези телесни и психически увреждания на пострадалия и претърпените от тях болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни битови неудобства и емоционални изживявания на лицето, ноторно намиращи не само отражение върху психиката, но създаващи социален дискомфорт за определен период от време, а понякога и реална възможност за неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното състояние. Когато се е стигнало до разстройство на здравето, от значение е дали увреждането е трайно, каква е медицинската прогноза за развитието на заболяването; какви физически болки, психически страдания и други неудобства и притеснения е претърпял увреденият, включително козметични и други външни дефекти; силата, интензитета и продължителността на болковия синдром, той отшумял ли е; продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, възможност на увреденото лице да продължи трудовата си кариера и да се

социализира. С оглед паричния характер на обезщетението за обезвреда, който детерминира общественото разбиране за справедливост на даден етап от развитие на самото общество, следва още да бъде съобразена и икономическата конюнктура в страната към датата на непозволеното увреждане, за която в известна степен индигия се явяват нормативно определените нива на застрахователно покритие по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“. Върховният съд е категоричен, че не следва да се допуска размерът на обезщетението да бъде източник на обогатяване за пострадалия.

Изхождайки от така установените критерии, съдът определи размера на дължимото обезщетение, изцяло кредитирайки изготвените съдебна автотехническа и съдебномедицинска експертиза, както и приложената медицинска документация, доколкото гласни доказателства не са събрани по делото.

При определяне размера на обезщетението за детето Л. П. съдът взе предвид следните обстоятелства – възрастта на ищеца – 12 г. към датата на произшествието, характера и числеността на получените травми – фрактура на десен долен крайник и последвала операция за поставяне на два броя пирони за фиксация, налични в момента белези от извършената операция, които ще останат за цял живот, продължителността на болките и проявлението им във времето – три месеца след инцидента, цялостното неблагоприятно отражение на увреждащото деяние в сферата на пострадалия – невъзможност да посещава училище за два месеца, ограничаване от часове по физическо възпитание за цялата учебна година, преживян стрес от инцидента. Не са събрани по делото гласни доказателства за интензитета на болките и продължителността им във времето, поради което и съдът приема, че същите са били в обичайната за подобен тип увреждане и последвала операция степен и период. Съдът отчита, че ищецът е престоял в болница 6 дена, като е преживял обичайните неудобства при престой в болница, още повече с оглед извършена операция, като в този период е бил безпомощен и трудно е можел да се обслужва сам. След изписването му от болницата е продължило домашното му лечение с предписание от лекуващия лекар за избягване на физическо натоварване и приемане на лекарства. Няма данни обаче да се е налагало някой друг да се грижи за ищеца, да го обслужва, същият да не е можел да става от леглото например и да изпълнява

обичайните си дейности. Действително случилото се с пострадалия и полученото травматично увреждане на крака вероятно се е отразило негативно на физическото и емоционалното му състояние, но няма данни начинът му на живот да е бил променен за продължителен период от време. Напротив – вещото лице е категорично, че детето е напълно възстановено, спортува активно и в бъдеще малко вероятно е да търпи последствия от претърпените травми по време на процесното ПТП.

Тези фактори, съобразени с принципа за справедливост, основен при определяне на подобен вид обезщетения, съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, водят съда до извод, че следва да бъде присъдена сумата от 25000 лева. Съдът отчита обстоятелството, че прогнозата на вещото лице М. за цялостното заличаване на последиците от травмата е благоприятна, като липсват данни за настъпили усложнения след приключване на оздравителния процес. Ищецът няма тежки травми с дългосрочни отрицателни последици за здравето му, вероятно същият е преживял силен стрес от случило се, предвид конкретика на инцидента, но няма събрани доказателства за психичното му състояние след инцидента и отражението му върху емоционалното му състояние. Освен това увреждането е само едно – счупване на бедрената кост, което макар да е наложило операция, няма трайни последици за ищеца, детето си служи с десния крак като със здрав, без никакви субективни оплаквания. Няма данни да е установена промяна в начина на живот на детето след края на възстановителния период, която да налага по-висок размер на обезщетение.

При определяне на дължимото обезщетение за детето Н. съдът взе предвид обстоятелството, че по време на инцидента детето е било бебе – на 9 месеца, като е малко вероятно същото да е осмислило и запомнило инцидента. Получената от него травма също е една – фрактура на ляво бедро, но при него не се е наложило извършване на операция, а само поставяне на гипсова имобилизация за около две седмици. Вещото лице М. е посочило, че детето е раздвижило крака си относително бързо, като се е възстановило за около месец и не са отчетени затруднения, а към момента е напълно възстановено и без никакви последици за здравето му. Поради това и съдът намира, че справедливият размер на обезщетението е 15000 лева, като сумата следва да обезщети претърпените от него болки и страдания вследствие на

счупването.

Следва да бъдат обсъдени възраженията на процесуален представител на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалите. По делото няма събрани категорични доказателства пострадалите лица да са били без поставени обезопасителни колани. Вещите лица по изготвените експертизи са изразили предположения, че малкото дете най-вероятно е било в детско столче, което не е било напълно обезопасено, а за голямото дете – че не е описана в документацията коланна травма – нараняване в областта на ключицата и гръдната половина, която би настъпила при положение че е бил с поставен колан. От друга страна, вещото лице Г. е посочило, че при липса на поставен колан при възрастен човек биха се получили и наранявания по главата и торса, тъй като в случая механизмът на удара е бил напред.

Ето защо и не може да се даде категорично заключение дали ишците са били с, или без предпазен колан към момента на пътнотранспортното произшествие, поради което и следва да се приеме, че не е доказано по делото съпричиняване от страна на пострадалите.

Поради това и претенциите за главница следва да бъдат уважени до размерите от 25000 лева за Л. П. и 15000 лева на Н. П., а за разликата над тези суми до пълните претендирани размери от 60000 лева, частично предявена от 80000 лева за Л. П., и от 40000 лева, частично предявена от 60000 лева за Н. П. следва да бъдат отхвърлени.

Основателна се явява претенцията за заплащане на обезщетение за забава. Съгласно разсяненията, дадени с Решение № 128 от 04.02.2020 г. по т. д. № 2466//2018 г. на I т. о. на ВКС, Решение № 167 от 30.01.2020 г. по т. д. № 2273/2019 г. на II т. о. на ВКС, за разлика от отменения КЗ новият КЗ (в сила от 01.01.2016 г.) в чл. 429, ал. 3, изр. 2 изрично лимитира включените в застрахователното обезщетение, а оттам и в застрахователната сума, лихви за забава, като ги ограничава до тези, които текат от момента на по-ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на основание чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на

застрахователно обезщетение, но не и от датата на настъпване на застрахователното събитие. На основание чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на делинквента за дължимата лихва за забава от датата на предявяване на претенцията от увреденото лице, т. е. в случая от 15.12.2022 г., като не се оспорва от ответника, че именно това е датата, на която е получил претенцията на пострадалите ищци. Ето защо и исковете за заплащане на обезщетение за забава са основателни.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК в тежест на ответника следва да бъдат присъдени всички дължащи се такси и разноски по производството, като застрахователната компания следва да бъде осъдена да плати по сметка на съда сумата от 1600 лева, представляваща държавна такса съразмерно с уважената част от исковете. Ответното дружество следва да заплати и възнаграждение на вещото лице по изготвената съдебномедицинска експертиза, съразмерно на уважената част от исковете, в размер на 356,80 лева.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът дължи на ищите разноски съразмерно на уважената част от исковете, но доказателства за реално сторени такива не са представени. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищите адв. Димитров с оглед направеното искане сумата от 3850 лева, представляваща адвокатски хонорар, определен съгласно чл. 38, ал. 2 от Закон за адвокатурата и чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно представеното доказателство процесуалният представител е регистриран по ДДС, поради което върху определеното възнаграждение следва да се начисли дължимото ДДС в размер на 770 лева или общата сума възлиза на 4620 лева.

Ищите също дължат разноски на ответника съразмерно на отхвърлената част от исковете в размер на общо 775,20 лева, в които е включено и определеното от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП във вр. с чл. 25, ал. 2 във вр. с ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

. . . . .

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Витоша № 89Б, представлявано от Коста Христов Чолаков и Бистра Ангелова Василева, да заплати на Л. А. П., ЕГН *****, представляван от своята майка и законен представител И. С. А., ЕГН *****, сума в размер на 25000 лева (двадесет и пет хиляди лева) и на Н. В. П., ЕГН *****, представляван от своята майка и законен представител И. С. А., ЕГН *****, тримата с адрес: гр. В., ж. к. Ч., ул. М. № ***, ап. *, сума в размер на 15000 лева (петнадесет хиляди лева), представляващи обезщетение за неимуществени вреди, последица от непозволено увреждане – ПТП, настъпило на 16.08.2022 г. на Републикански път II-73, при 76-ти км. с посока гр. Шумен - гр. Карнобат, причинено от С. А. А., водач на лек автомобил Тойота РАВ-4, рег. № В3557СА, както и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците, считано от датата на уведомяване на ответника – 15.12.2022 г., до окончателното им изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** претенциите до пълния претендиран размер от 60000 лева, частично предявена от 80000 лева, за ищеца Л. П. и от 40000 лева, частично предявена от 60000 лева, за ищеца Н. П..

ОСЪЖДА Л. А. П., ЕГН ***** и Н. В. П., ЕГН *****, представлявани от своята майка и законен представител И. С. А., ЕГН *****, тримата с адрес: гр. В., ж. к. Ч., ул. М. № ***, ап. *, да заплатят на „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Витоша № 89Б, представлявано от Коста Христов Чолаков и Бистра Ангелова Василева, сумата 775,20 лева (седемстотин седемдесет и пет лева и двадесет стотинки) съдебно-деловодни разноски.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2 ЗА „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Витоша № 89Б, представлявано от Коста Христов Чолаков и Бистра Ангелова Василева, да заплати на адвокат Н. Н. Д., адрес: гр. София, ул. Христо Белчев № 2, четвърти полуетаж, офис № 4, сумата от 4620 лева (четири хиляди шестстотин и двадесет лева) адвокатско възнаграждение с включено ДДС.

ОСЪЖДА „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. Витоша № 89Б, представлявано от Коста Христов Чолаков и Бистра Ангелова Василева, да заплати по сметка на Бургаския окръжен съд държавна такса за исковете в размер на 1600 лева (хиляда и шестстотин лева) и възнаграждение за вещо лице в размер на 356,80 лева (триста петдесет и шест лева и осемдесет стотинки).

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____